

Børne Blad

Entered at the post-office at Decorah, Iowa, as second class matter.

Nr. 43.

23de oktober 1892.

18de aarg.

Gamlemor og hendes hunde.

Børneblad

udkommer hver søndag og koster 50 cents for aaret, betalt i forstud. I pakker til en adresse paa over 5 eksptr. leveres det for 40 cents, og over 25 eksptr. for 35 cents. Til Norge koster det 60 cents.

Penge og bestillinger, samt alt, hvad der angaar ekspeditionen, sendes direkte til LUTH. PUB. HOUSE, Decorah, Iowa.

Alt vedkommende redaktionen af bladet sendes til Rev. E. Wulfsberg, Decorah, Iowa.

Wilhelm den tause.

Frit bearbejdet af G.

(Slutning.)

Saaledes gif den ene dag efter den anden; men da jeg efter 14 dages forløb intet havde hørt om det tabte brev, var jeg endelig kommen lidt mere til ro og trøstede mig med, at der ingen skade var sket, og at jeg vel nu kunde gaa til skovfogedhuset og besøge Kruse, uden at han kunde læse min brøde i mine øine. En smuk søndagsmorgen begav jeg mig paa veien.

Efterhaanden som jeg nærmede mig skoven, blev jeg i bedre og bedre humør. Solen skinnede, fuglene sang, og alt saa saa sommerlig og vakert ud. Hvor det dog var taabeligt af mig at tage mig det saa nær med dette dumme brev! Nu vilde jeg snart være ved skovfogedhuset, og formodentlig vilde jeg finde gutterne i haven; maasse sad ogsaa den gamle bedstemor og soled sig paa bænten udenfor. Og min kjære, gode ven Kruse, hvis selskab jeg saa længe havde maattet undvære — hvor jeg dog glædede mig til at se dem allesammen igjen!

Jeg nærmede mig huset, men der var underlig tyst og stille; døren var lukket, og gutterne legede ikke i haven. Jeg gif ind. Familien var samlet i den lille stue, de omkringede bedstemoders lænestol; men det var ikke hende, som sad i den, det var Kruse, der var falden tilbage med lukkede øine og saa ud, som om han skulde dø.

'Det gaar nok over', sagde mor Trine, da hun fik øie paa mig, som forstærket

blev staaende ved døren; det var for haardt et slag for ham, den skaffar, saa pludselig at saa at vide, at han skal herfra. Flytte bort fra skovfogedhuset, hvor han har boet al sin tid, og hvor han havde haabet, at han skulde dø! Men den nye eier har sine folk med, og vi har intet at bebrejde ham.'

I dette øieblik slog Kruse øinene op og sagde med et vemodigt smil: 'Jeg tror, at jeg fik lidt ondt; jeg er nok bleven en elendig skrælling' — og medens han talte, løb to store taarer ned ad hans surede kinder. 'O Kruse, hvad er der dog sket, hvad er der sket?' spurgte jeg hultende.

Alt, jeg fik det kun altfor snart at vide! Kruse var bleven opsagt; han skulde forlade sin elskede skov og det kjære sted, hvor han var født. Og ved du, hvad der var skynd i denne ulykke? Min elendige løgn. Stoven var bleven solgt, og den nye eiers godsforvalter havde skrevet til Kruse, at han skulde indfinde sig i byen paa en vis dag, forat herren kunde tale med ham og beholde ham i tjenesten. Da Kruse ikke havde faaet dette brev, var han naturligvis ikke kommen. En anden skovfoged, som søgte bestillingen, kom derimod og benyttede leiligheden til at forestille den nye eier, at Kruse var aldrende og giftsvag, og at han rimeligvis sket ikke brød sig om at beholde tjenesten. Kruses udeblivelse syntes at bekræfte denne mening; han blev afflediget, og den anden fik pladsen.

Den skaffars Kruse forstod egentlig sket ikke, hvorledes det hele var gaaet til, og gjentog et par gange: 'Hvorledes kunde jeg dog komme, naar jeg ikke var bleven opfordret dertil!' men i min brødefulde bevidsthed slog det ned som et lyn, at det var mig, min strafverdige skjædesløshed og mangel paa mod og sanddrubhed, som havde forvoldt ulykken. Jeg forstaaer endnu ikke, hvorledes jeg i dette øieblik kunde lade være at tilstaa min feil; men det var, som om der var faret en stumhedens djævel i mig, og jeg taug, skjønt min samvittighed skreg høit.

Nogle dage efter stansede en vogn med flyttegods udenfor min formynders hus; det var Kruse, som drog bort med sin familie, og som undervejs vilde sige farvel til mig, som han altid havde kaldt sin 'lille ven'.

'Kjære Wilhelm', sagde han, idet han varmt trykkede min haand, græd dog ikke saa meget, vi faar vel nok det daglige brød. Du er en rigtig god og kjærlig gut, og jeg vil savne dig næsten ligesaa meget som skovfogedhuset; jeg har altid holdt saa meget af dig.'

Jeg havde gjerne kastet mig paa knæ paa landeveien for at bede dem alle om forladelse, men jeg kunde ikke faa et ord frem. Vognen kjørte videre, og saa længe den endnu var isigte, vendte Kruse og gutterne sig om og tilbønkede mig deres sidste farvel.

Da jeg ikke længere kunde se dem, faldt jeg bekvæmt om; jeg blev baaren ind i huset og faldt i en heftig sygdom. Jeg kom mig kun langsomt, men lidt efter lidt vandt jeg dog kræfter og sundhed tilbage, og livet og ungdommen gjorde efterhaanden igjen deres trav gjældende. Men jeg har aldrig siden blot en eneste time følt mig rigtig glad eller lykkelig, og min bedste trøst er at sende alle de penge, jeg kan spare sammen, til den stakkars familie, som jeg har gjort saa stor uret imod.

Naar jeg sætter saa megen pris paa at være øverst i klassen, saa er det, fordi min formynder giver mig 5 kroner ekstra for hver maaned, jeg er duk i klassen. Naar jeg negter mig enhver fornøielse, saa er det for at kunne spare pengene til Kruse. Hver maaned sender jeg ham, uden at navngive mig og blot under merket 'erstatning' alt, hvad jeg har samlet; og natten efterat et saadant brev er affendt, sover jeg bedre, fordi jeg synes, at jeg har affonet lidt af min skyld. Men jeg kan dog ikke skaffe ham hans kjære skov tilbage, og jeg føler godt, at jeg egentlig stjæler det venstak, som jeg ved, at han endnu altid nærer for mig."

Wilhelm taug, han var sterkt bevæget, og jeg trykkede hans haand uden at kunne svare.

Der er gaaet et par aar. Wilhelm er bleven student med udmertelse; han har tilstaaet sin barndoms synd for sin formynder og har bønfaaldt ham om at sætte ham istand til at udsone den. Med oberst Krags tiladelse har han kjøbt en del af den skov, hvori Kruse boede; folk undrede sig over, at obersten vilde føie Wilhelm i, hvad man kaldte hans grille; thi den pris, der forlangtes, var urimelig høi, og sælgeren gned sig i hænderne og mente, at han havde gjort en god handel.

Men Wilhelm mente dog, at han havde gjort en endnu bedre handel. En smuk sommerdag hentede han Kruse og hans familie fra byen og førte dem ind i det gamle skovfogedhus, som han havde ladet oppudse og forsyne med alt, hvad en tarvelig familie behøvede. I stalden stod der to kjør, i haven blomstrede og duftede det gamle lindetræ, som Kruse altid havde holdt saa meget af, og et indbydende bord stod dækket i dets skygge.

"Alt dette tilhører Dem", sagde han til den forbausede Kruse. "De er fra nu af min skovfoged, og vi skal nok komme godt ud af det med hverandre. De kan gjenoptage Deres gamle sang:

I skoven har jeg levet,
i skoven vil jeg dø!

"Nei, tat mig ikke", tilspøiede han, da Kruse rørt greb hans haand, "jeg betaler kun en gammel gjæld", og nu fortalte han den lykkelige familie, hvad der var sket.

"Gode Gud!" udbrød Kruse, "er det virkelig sandt, at det var Dem, Dem, hr. Wilhelm, som var skyld i vor ulykke? Hvis en anden havde fortalt mig det, vilde jeg ikke have troet det."

"Det var alligevel mig, mig alene, og jeg beder Dem nu inderlig om at stjænke mig Deres tilgivelse?"

Mor er den bedste Troster.

Den Helligaands udgydelse paa pinsedagen.

Der kom pludselig en lyd fra himmelen som af et fremfarende, vældigt veir, og den opfyldte det hele hus, hvor de sad. Og der viste sig for dem skilte tunger som af ild, og de satte sig paa enhver af dem. Og de blev alle opfyldte af den Helligaand og begyndte at tale med andre tungemaal, eftersom Herren gav dem at tale."

(Apostl.s gjern. 2, 2—4.)

„Min tilgivelse! Tror De da, at jeg vilde have negtet Dem den, selv om De ikke havde kunnet erstatte mig alt, saaledes som De har gjort det.“ Og den brave mand tilspøiede: „Na, hvor De maa have været ulykkelig over at have tilspøiet os saa megen sorg, De, som er saa god.“

„Først nu, efterat jeg har tilstaaet min uret“, skrev Vilhelm til mig, „nu har jeg endelig fred med mig selv. Og dog vil jeg altid føle mig som Kruses skyldner; thi jeg kan jo aldrig fuldt ud erstatte ham de kummerfulde aar, han for min skyld har tilbragt borte fra sin kjære stov.“

De to smaa skopudser.

„Værer hverandres byrder!“

Her, gutten min! kom hid og børst mine støvler!“ raabte en herre i New York til en liden gut, som stod paa gaden med en børste i haanden.

Den lille nærmede sig kun langsomt, noget som just ikke er almindeligt hos de smaa skopudser. Han satte sin kasse under herrens fod og stod just i begreb med at tage sin børste frem, da en stor gut hurtigt kom løbende. „Kom, Jimmy, og stil dig her, jeg skal børste istedenfor dig“, sagde han og førte den lille varligt tilside.

Herren blev vred over denne nærvished og sagde noget barsk: „Gaa din vei, gut!“

„Na nei, lad mig faa lov at børste Deres støvler; De maa vide, at Jimmy en hel maaned har ligget syg paa hospitalet, og han kan endnu ikke arbejde meget. Jeg vil hjælpe ham, fordi jeg i øieblikket ikke selv har noget arbejde.“

„Er det sandt, Jimmy?“ spurgte herren.

„Ja“, svarede Jimmy og vendte sit blege ansigt mod den fremmede, „han børster for mig, hvis De tillader det.“

„Hjertens gjerne! Vær saa god. Er

der flere end dig, som pleier at hjælpe Jimmy?“

„Ja, min herre, naar vi ikke selv har noget arbejde, saa hjælper vi Jimmy, saalænge han er svag.“

„Og hvor mange procent faar I da?“

„Hvad mener De?“

„Jeg mener: hvormeget giver I Jimmy af betalingen, og hvor meget beholder I selv?“

„Tror De, at vi er saadanne nogle slyngler? Nei, vi beholder ikke en eneste cent.“

„Giver I Jimmy det altsammen?“

„Na, jeg gad nok se den, som vilde tage noget fra den lille syge stakkar.“

Støvlerne var nu færdige, herren gav gutten 15 cents med de ord: „Du er en brav gut, behold de 5 cents og giv Jimmy det øvrige.“

„Nei, det kan jeg ikke; thi De er Jimmys kunde. Se her, Jimmy“, vedblev skopudseren og gav den syge gut pengene. Som en vind var han borte for at søge en kunde til sig selv.

Man kan, hvad man vil.

Det var en lav stue i et lidet hus. Alt var smaat og tarveligt, intet prydede de simple vægge, og knapt nok var der plads paa gulbet til andet end bordet, et par stole og en vugge. Rabolaget var uhyggeligt, luften kvalm, og usle smaahuse stængte udfigten til alle kanter.

Og dog boede her et lykkeligt par mennesker, og i buggen laa et smilende lidet barn, vakker som en rosentknop. Manden vilde hellere dø paa stuens dørterffel end forlade den trange stue. Konen vilde aldrig bytte sin plads med en dronning. Og den lille syntes at være den lykkeligste skabning paa hele jorden.

Hvorledes hang det sammen? Hvilken mærkelig egenkab og tittrækning havde den lave stue for disse tre mennesker? Hvorfor

vilde ingen af dem bytte med nogen „bedre-
stillet“ i samfundet?

Stuen var deres eget hjem! Det var opløsningen paa gaaden. Thi hjemmet, et godt hjem, et hjærligt hjem, er et paradís for enhver, som bor der, selv om der er lavt under taget.

Alle libets goder, alle verdens rigdomme — intet kan opveie et hjem, hvor lykken bor. Manden havde bygget huset, og konen havde stabt hjemmet. For dem var det alt. Om den lille stue svævede alle deres bedste erindringer, under det lave tag havde de levet sine lykkeligste dage. Derfor elskede de hjemmet og det, som hjemmet havde skjænket dem. At flytte var for dem det samme som at forlade lykkens tempel. Hvor vilde de finde, hvad de havde fundet her? Deres kjærlighed behøvede ikke større plads, og deres kjærligheds pant i vuggen maatte ikke flyttes bort fra deres nærhed.

Saaledes gaar det i alle hjem. Det er ikke skuens maling, det rige udstyr, eller den lange række med kostbare værelser, som danner det hyggelige hjem; det er kjærligheden hos dem, som bor der, af hvem hjemmet og dets lykke staves. Det er sundt og hyggeligt, at solen skinner ind i de store vinduer, men det er end bedre, at kjærlighed og tilfredshed skinner ud gennem de smaa ruber. Det er nydeligt at se blomster bag gardinerne og malerier paa væggene, men det er mangfoldige gange deiligere at se et par venlige øine vaage over hjemmets hygge, et par trofaste hænder ordne alt, og et lidet engleansigt i vuggen.

Ingen familie er saa fattig eller saa ensom og forladt, at den jo kan skabe sig et rigt hjem, rigt paa kjærlighed og huslig hygge. Thi stoffet til at skaffe lykken findes i selve hjertets godhed og viljens ærlighed, og her gjælder det mere end andensheds, at man kan, hvad man vil, for at blive lykkelige i hjemmet.

Den modige unge løjtnant.

Under Sepoy-oprøret i Indien, da saa mange officerer myrdedes af de indfødte, blev ogsaa en ung kristen løjtnant, oberfalden og forladt paa sin post, antaget for død. Der var imidlertid saa meget liv i hgm, at han i nattens løb krøb udenfor byen og skjulte sig i et skovkrat. I fire døgn var vand fra en forbirindende strøm hans eneste næringsmiddel, og for at beskytte sig mod de vilde dyr klavrede han om astenerne, trods sine svære saar, op i et træ. Dem kan tænke sig, hvilke tanker der under disse lange lidelses timer rørte sig i denne arme ynglings indre?

Til sidst blev han opdaget og slæbt tilbage til byen. Ved hans ankomst holdt sepoyerne paa med at pine en indfødt kristen, der var ombendt fra muhamedanismen, for at faa ham til at fornegte Kristus. Den indfødte kristne var nær ved at give efter, da den saarede løjtnant begyndte at tale til ham: „O, min ven!“ raabte han. „Lad komme, hvad der vil, men fornegt aldrig den herre Jesus!“

I samme øjeblik kom en afdeling engelske soldater tilstede, og morderne tog flugten. Den kristne indfødtes liv var frelst. Han skyndte sig hen for at velsigne officeren, hvis tro havde givet hans svigtende hjerte styrke. Men — han var død.

„Hver den, som bekjender mig for menneskene“, siger den herre Jesus, „ham vil jeg bekjende for min fader, som er i himmelen.“

Bønnen er en sag, som fremfor alt maatte ligge prædikanten paa hjerte; den er uadskillelig forenet med hans embede, ja saa at sige sjælen deri. Den er hans eneste sikkerhedsmiddel; den alene holder begejstringen ved live og forebygger de farer, som er forbundne med hans betragtninger og lærde undersøgelser; den alene sikrer ham velsigelse i hans kald. (Massillon.)

Mor er den bedste trøster.

[Se billedet.]

Den gamle mor trøster sit bedrøvede barn, der er kommen til hende med sin sorg. Og en mor kan trøste sit barn bedre end noget andet menneske. Naar Gud i sit ord vil bruge et billede for at vise, hvorledes han vil trøste sit folk, maa han sammenligne sig med en mor:

„Som en, hvem hans moder trøster, saaledes vil jeg trøste eder,“ siger han. (Esaia 66, 13.)

Dette er noget, som er vel værd at lægge merke til, kjære børn. Trænger I trøst, saa gaa til eders mor; fortæl hende eders sorg og smerte; vær ikke bange for at lade hende faa vide alt, hvad der hviler paa eders hjerte; I kan være sikre paa, at hun efter bedste skøn vil sit barns vel, at hun saa gjerne vil gjøre eder lykkelig. Ingen kan trøste sit barn slikt som hun.

Den spedalske og bibelen.

I „Norsk Missions-tidende“ fortælles følgende gribende lille træf fra livet: En spedalsk, som havde mistet sine hænder, sad og læste i sin bibel. Da han kom til enden af bladet, kunde han ikke blade om. Han blinkede derfor til en anden, der

ogsaa var uden hænder, men havde gode fødder. Denne løb da hen til en, som havde gode hænder, men ingen brugbare fødder, og bar ham paa ryggen hen til bibelen, og han bladede den da over for ham, som læste.

Hvor altfor ofte hindrer ikke menneskene hverandre i at læse Guds ord istedenfor at hjælpe hverandre dertil!

En elefanthistorie.

Et mærkeligt eksempel paa elefantens klogskab, hutommelse og taknemmelighed, vistest engang af en hanelefant, som hver dag pleiede at faa en snaps rom af en soldat. Elefanten holder nemlig særdeles meget af spirituøse drikke, men man maa forresten være yderst forsigtig med at give den spiritus, da det mægtige dyr naturligvis kan anrette forfærdelig skade, naar det bliver beruset. — Denne soldat var naturligvis meget høit elsket af elefanten for snapsens skyld. Men en dag havde soldaten uheldigvis selv drukket for mange snaps, hvorfor han skulde have stuearrest. Han løb imidlertid og søgte i sin berusede, utilregnelige tilstand ly nede under sin mægtige firbenede vens bug. Hans vogtere løb efter ham, men maatte lade ham slippe, thi elefanten forsvarede ham drabelig med sin snabel, ja kastede endog stene efter dem, da de ikke hurtigt nok forsoiede sig bort.

Opløsning paa begravne bjer i nr. 41.

1 Parma, Randers. 2. Lille, Pau, Emden.

Billedgaade.

